

Moment del jurat (Josep M. Pascual, 'Pitu' Borrell i Toni Noguera). Les coques i les guanyadores de les tres modalitats del Concurs, amb el guardó rebut i acompanyades de Carles Figueras, en representació de l'organització (Indeps). Fotos: PAU BORRELL

Les descarregades d'antiguitats estrenen emplaçament al pavelló de Sant Dalmai

ANNA PUIG / EL PUNT

Antic, segons la definició de diccionari, és allò que prové d'una època anterior, que no és nou ni recent. I ara el temps corre tan ràpid que, si no et poses les piles, tu mateix et pots convertir en una antiguitat. Ho dic perquè ahir, a la quarantena descarregada d'antiguitats que es va fer a Sant Dalmai em va sorprendre veure, entre les peces preuades, diversos jocs de parxís. Hi apareixien entre esclops de fusta, planxes de ferro colat i molinets de cafè. Aquell joc que em va acompanyar tantes tardes de la meua infantesa ja està considerat una antiguitat. Tampoc caldria aprofundir més en aquesta qüestió. No hi ha necessitat de flagel·lar-se emocionalment.

La descarregada, una edició més, va tornar a ser un èxit de públic. Gent de totes les edats, arribats d'arreu de la demarcació, amb ganes només de mirar o bé de trobar un objecte concret. La mostra es va realitzar per primera vegada al pavelló de Sant Dalmai –normalment el nucli de Vilobí era el que acollia la mostra– i hi van participar més d'una vintena d'antiquaris i brocanters.

Un disc de Roberto Carlos del 1973 a un euro, un tocadiscos dels anys seixanta a 35 euros o una raqueta de tennis de la mítica marca Dayton a 300 euros. El ventall d'objectes que estaven en venda era molt divers i a preus també molt variats. Mobles antics, restaurats i per restaurar, vaixelles, monedes antigues, miniatures de cotxes, esqueselles de vaques, eines del camp, joies i rellotges aturats en el temps. De tot i més. I si un es parava a observar es podia trobar coses ben curioses. Una de les que em va cridar l'atenció va ser un manual de mecanografia –no vaig poder veure de quin any–. “Aprengui el mètode tradicional per arribar en poc temps a escriure entre 80 i 100 paraules per minut”, deia l'enunciat de la portada, situat sota el dibuix d'una màquina d'escriure. “Suposo que ja no deuen demanar als administratius i administratives quantes paraules poden picar per minut”, em fa pensar, mentre recordo que jo mateixa vaig fer un curs de mecanografia, un títol sense el qual fa vint anys semblava que no anaves enlloc.

I això em fa tornar a rumiar en el parxís. Un company de feina m'ensenya el seu telèfon mòbil. S'hi pot jugar al parxís. I no cal portar els daus de casa. Toca una aplicació de la pantalla i apareixen uns daus. Sacseja el mòbil com si fos un cacaolat i els daus es mouen. Torna a sacsejar. Nova tirada. D'acord, em queda clar que el parxís és una antiguitat.